

get komme til at ligge på samme niveau som det, der gælder i Finland.

Flertallet har i øvrigt bemærket, at der er indført lignende ordninger i adskillige EF-lande. Dette gælder således Tyskland (indført i 1965, senere ændret i 1985 og 1990), Frankrig (indført i 1985), Portugal (indført i lovgivningen i 1985, dog endnu ikke sat i kraft), Spanien (indført i lovgivningen i 1987, sat i kraft i 1989), Nederlandene (indført i 1990) og Italien (indført i 1992).

Endvidere har flertallet stillet en række tekniske ændringsforslag, som følger de øvrige reelle indvendinger, der er fremkommet mod lovforslaget, især fra kulturministeren og fra skatteministeren. Navnlige foreslår flertallet i overensstemmelse med skatteministerens svar på spørgsmål 14 en række tilpasninger af lovforslaget med henblik på at sikre, at båndvederlagsordningen vil kunne fungere effektivt efter indførelsen af EFs indre marked den 1. januar 1993.

Flertallet har lagt vægt på, at den daglige administration af vederlagsordningen vil kunne ske således, at der på en enkel måde vil kunne ske betalingsfritagelse og refusion for bånd, der anvendes af f.eks. syns- og hørehandicappede, jf. svaret på spørgsmål 11, som er optrykt som bilag til denne betænkning. Flertallet finder i så henseende desuden, at bånd med en særligt kort spilletid, dvs. under 15 minutter, som hovedsagelig benyttes professionelt f.eks. i reklamebureauer, på forlag og lign. eller til korrespondance, bør undtages fra vederlagspligten, idet de ikke kan anses for egnet til fremstilling af eksemplarer til privat brug, således som dette skal forstås efter det foreslåede § 26 a, stk. 2.

I lyset af, at vederlagssatserne lovfæstes, vil det efter flertallets opfattelse kun være påkrævet at udsætte ikrafttrædelsestidspunktet i så lang tid, som er nødvendig for, at den fælles organisation af rettighedshavere kan stiftes og godkendes af Kulturministeriet. Flertallet foreslår derfor, at loven træder i kraft den 1. januar 1993.

Det er flertallets opfattelse, at der med hensyn til vederlagsordningen for uindspillede bånd ikke bør ydes national behandling i forhold til rettighedshavere fra alle lande, som er tilsluttet Bernerkonventionen, Verdenskonventionen eller Romkonventionen. I lighed

med, hvad der gælder for den i 1989 gennemførte følgeretsordning, bør vederlagsordningen kun udvides til at omfatte udenlandske rettighedshavere fra lande, der har gennemført en tilsvarende vederlagsordning, dvs. et krav om materiel gensidighed. Kulturministeren har over for udvalget oplyst, at et sådant krav om materiel gensidighed kan fastsættes administrativt ved ændring af kgl. anordning af 18. juni 1990 om anvendelsen af ophavsretsloven og fotografiloven i forhold til andre lande m.v.

Et *mindretal* (Det Konservative Folkepartis, Venstres, Fremskridtspartiets og Kristeligt Folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Et flertal inden for mindretallet (Det Konservative Folkepartis, Venstres og Kristeligt Folkepartis medlemmer af udvalget) har forståelse for de problemer, som den private kopiering af grammofonplader og videofilm m.v. påfører ophavsmændene og de udøvende kunstnere, men mener ikke, at en afgift på uindspillede bånd er en hensigtsmæssig måde at løse disse problemer på. I øvrigt er kopiering til privat brug fuldt ud lovlig efter ophavsretsloven. Flertallet inden for mindretallet ønsker ikke at medvirke til at pålægge befolkningen nye afgifter. Selv om det drejer sig om et vederlag, som skal tilfalde ophavsmændene og de udøvende kunstnere, er der reelt tale om en afgift, som vil medføre prisstigninger. Endvidere bør man ikke på dette område gennemføre en særlig dansk ordning, før der fra EFs side er udstukket retningslinier for, hvorledes en sådan ordning kan fungere på fællesskabsplan. Flertallet har i den forbindelse noteret sig, at EF-Kommissionen forventes at fremlægge et direktivforslag herom i løbet af 1992. Der er også fra forskellig side blevet peget på risikoen for en betydelig stigning i grænsehandel og postordresalg til skade for såvel dansk erhvervsliv som statens momsprovenu.

Et *mindretal* inden for mindretallet (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) er af den opfattelse, at denne afgift for det første er både usaglig og urimelig.

Det usaglige fremkommer, idet forslagsstillerne deler den misopfattelse, at der skulle foregå en fuldstændig u hæmmet kopiering af